2. Når endnu ikke samlede dele til en vare frembydes for toldvæsenet, kan alene de eventuelt overskydende dele, hvoraf der ikke kan fremstilles en komplet vare, tariferes som »dele og tilbehør« til den nævnte vare i den i den fælles toldtarif forudsatte betydning.

Mackenzie Stuart Pescatore Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. maj 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 22. MARTS 1979 [1]

Høje Ret.

1. Ved kendelse af 13. juni 1978 har Bundesfinanzhof forelagt Domstolen tre præjudicielle spørgsmål, der i det væsentlige har til formål af afklare betydningen og rækkevidden af den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a), andet punktum med henblik på fortolkningen af den fælles toldtarif.

Den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) har følgende ordlyd: »Når en bestemt vare nævnes i en positionstekst, omfatter positionen også ukomplette eller ufærdige varer af den omhandlede art, for så vidt de fremtræder som i det væsentlige komplette eller færdige varer. *Positionen omfatter endvidere varer af den pågældende art* (herunder ukomplette eller ufærdige varer, som efter nærværende bestemmelse tariferes som komplette eller færdige varer), *når de foreligger i adskilt eller ikke samlet stand.*«

Under en retssag mellem en importør af kuglepenne og de tyske toldmyndigheder er der opstået tvivl om, hvorvidt en bindende toldtariferingsudtalelse, som blev afgivet af Oberfinanzdirektion (i medfør af § 23 nr. 1 i den tyske toldlov) den 15. juni 1977, efter anmodning fra den pågældende importør, er i overensstemmelse med den nævnte almindelige tariferingsbestemmelse. Denne bindende toldtariferingsudtalelse vedrørte det

1 — Oversat fra italiensk.

tilfælde, hvor der samtidig indføres forskellige partier dele til kuglepenne, nemlig skafter af uædelt metal, der indeholder alle kuglepennens mekaniske dele, patroner, som skal samles med skafterne, og hætter af uædelt metal. Med disse varepartier indførte importøren sædvanligvis også et overskydende antal patroner til supplering af sit lager.

Ifølge udtalelsen fra Oberfinanzdirektion skulle hætterne, skafterne og det tilsvarende antal patroner tariferes efter den fælles toldtarif som adskilte kuglepenne (position 98.03 A), mens det overskydende antal patroner henhørte under position 98.03 C II som dele til kuglepenne. I denne forbindelse skal det anføres, at position 98.03, der har overskriften »fyldepenne, pencils, penneskafter, blyantholdere o.lign.; dele og tilbehør dertil«, under litra A omfatter »fyldepenne [og] kuglepenne« og under litra C »dele og tilbehør«, og at de varer, der henhører under litra A, er underkastet en højere told, end varer, der henhører under litra C.

Til støtte for den nævnte tarifering af det indbyrdes overensstemmende antal hætter, skafter og patroner henviste den tyske myndighed til den nævnte almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a), for fortolkningen af den fælles toldtarif, og til de forklarende bemærkninger vedrørende Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen. Importøren bestrider imidlertid, at denne tariferingsbestemmelse skal finde anvendelse, når der, som i det foreliggende tilfælde, eksisterer en særlig position for dele (den nævnte position 98.03 C).

Under sagen ved Bundesfinanzhof har importøren ud fra et andet synspunkt også anfægtet lovligheden af Oberfinanzdirektion's bindende fortolkning, og har herved henvist til den tyske version af den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a). Til forskel fra de versioner, der eksisterer på Fællesskabets andre officielle sprog, henviser denne version ikke til varer, der foreligger i »adskilt eller ikke samlet« stand, men alene til varer der foreligger »zerlegt«, hvilket udtryk, betragtet for sig selv, kan forstås således, at bestemmelsen omfatter varer, der allerede har været samlet og derefter atter er blevet adskilt. Firmaet IMCO har derfor gjort gældende, at alle de pågældende indførte varer, der først efter indførselen blev samlet til kuglepenne, ifølge den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) skal tariferes som dele og således henføres under litra C i den nævnte position.

2. Med det første spørgsmål anmodes Domstolen om at afgøre, om det sidste punktum i den nævnte tariferingsbestemmelse nr. 2a) (der, som vi har set, udstrækker den toldmæssige behandling af komplette eller færdige varer til også at omfatte deres bestanddele, såfremt de tilsammen udgør den samme vare i adskilt eller ikke samlet stand) ikke finder anvendelse, når den fælles toldtarif indeholder en særlig position for dele af en adskilt vare, hvorved en bekræftende besvarelse af dette spørgsmål kan støttes på den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 1, anden sætning, hvorefter tariferingen skal ske med hjemmel i positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser.

Jeg mener, at spørgsmålet skal besvares benægtende. Det må for det første betænkes, at den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) bidrager til at fast-

sætte positionernes anvendelsesområde (og dermed rækkevidden af deres ordlyd), idet adskilte eller ikke samlede varer ligestilles med komplette eller færdige varer. Forstået således er tariferingsbestemmelserne nr. 2a), andet punktum og nr. 1, anden sætning, fuldt ud indbyrdes forenelige. For det andet har begrebet »dele«, som Kommissionen har fremhævet, en underordnet stilling i forhold til begreberne »komplette eller færdige varer«, idet der, når et produkt kan anses for at være komplet eller færdigt, ikke er mulighed for at tarifere dets bestanddele som dele. Ifølge den ovennævnte tariferingsbestemmelse nr. 2a), andet punktum er en vare »komplet eller færdig«, når dens bestanddele foreligger, uanset om de endnu ikke er samlede.

Tilblivelseshistorien for bestemmelserne i den fælles toldtarif bekræfter rigtigheden af denne fortolkning. Kommissionen anfører, at der forud for indførelsen af den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) (der blev vedtaget den 1. januar 1972 i overensstemmelse med en henstilling fra Toldsamarbejdsrådet) kun gjaldt en sådan bestemmelse for varer henhørende under afsnit XVI og XVII i den fælles toldtarif. Hvis det var sandt, at positionerne vedrørende dele, der allerede var indeholdt i disse afsnit, gjaldt forud for reglen vedrørende tarifering af adskilte eller endnu ikke samlede komplette varer, ville den samtidige eksistens — som Kommissionen med rette anfører — af disse positioner og denne regel ikke have nogen mening. Det kan derfor anføres, at anvendelsen af bestemmelser vedrørende komplette varer, der blev indført i adskilt stand, i perioden forud for vedtagelsen af den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a), ikke var udelukket ved eksistensen af positioner eller underpositioner vedrørende dele. Ved vedtagelsen af den nævnte almindelige tariferingsbestemmelse blev altså en tidligere gældende ordning, der var begrænset til varer henhørende under afsnit XVI og XVII, udvidet til at gælde for alle varer henhørende under den fælles toldtarif.

Denne fortolkning bliver desuden bekræftet ved de forklarende bemærkninger vedrørende Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen. Det anføres under punkt V i de forklarende bemærkninger til afsnit XVI vedrørende maskiner i adskilt eller ikke samlet stand — efter at der udtrykkeligt er henvist til den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) — at: »Maskiner, apparater og redskaber bliver ofte forsendt i adskilt eller ikke samlet stand bl.a. for at lette transporten. Sådanne adskilte eller usamlede maskiner m.v. tariferes i samme position som de pågældende samlede maskiner, apparater og redskaber, uanset om nomenklaturen indeholder positioner for dele til disse maskiner m.v. Dette gælder også for . . . ukomplette maskiner, . . .«.

Jeg mener således, at det er tilstrækkeligt påvist, at den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) også finder anvendelse i tilfælde, hvor den fælles toldtarif indeholder en særlig position for dele til en vare.

3. Jeg skal herefter behandle det andet spørgsmål, hvorved den tyske ret spørger, om den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) foruden adskilte varer også omfatter endnu ikke samlede varer. Denne tvivl skyldes den tyske version af bestemmelsen, der som allerede anført ikke er fuldstændig i overens-

stemmelse med versionerne på Fællesskabets andre officielle sprog.

Domstolen har altid, når den har skullet løse problemer, der skyldes den samtidige eksistens af forskellige ikke fuldstændig harmoniserede sproglige versioner, fremhævet nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsretten, og har følgelig udelukket, at en version, der adskiller sig fra de andre sproglige versioner, kan betragtes isoleret. En sådan version skal snarere fortolkes i lyset af de andre versioner, efter forfatterens virkelige vilje og det af denne forfulgte formål: jeg skal herved henvise til dommene af 12. november 1969 i sag 29/69, Stauder mod byen Ulm (Sml. 1969, s. 107), af 13. marts 1973 i sag 61/72, Mij PPW Internationaal NV mod Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten (Sml. 1973, s. 301) og af 21. november 1974 i sag 6/74, Moulijn mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (Sml. 1974, s. 1287). I en nyere afgørelse (dom af 27. oktober 1977 i sag 30/77, Bouchereau, Sml. 1977, s. 1999) har Domstolen sammenfattet den ledende tanke i retspraksis således: »Da de forskellige sproglige versioner af en fællesskabsbestemmelse skal fortolkes ensartet, skal den pågældende bestemmelse, når der er uoverensstemmelse mellem versionerne, fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i« (præmis nr. 14).

Når det drejer sig om fortolkningen af bestemmelser vedrørende tariferingen af varer, må det iagttages, at toldmyndighederne skal være i stand til at støtte sig på objektive kriterier, der let kan fastslås og efterprøves; dette krav har Domstolen stedse anerkendt i retspraksis. I denne sammenhæng deler jeg Kommissionens opfattelse, hvorefter det i almindelighed på tidspunktet for indførselen er vanskeligt at fastslå, om delene til et bestemt produkt er fremkommet ved adskillelse af varer, der allerede forud havde været samlet. Derimod kan det på tidspunktet for indførselen ved undersøgelse af de enkelte dele let fastslås, om de kan samles til en bestemt færdig vare. På grundlag af disse overvejelser, og under hensyn til den klare og utvetydige ordlyd af alle de andre sproglige versioner af den samme bestemmelse, anser jeg det for utvivlsomt, at den ikke kun vedrører adskilte, men også endnu ikke samlede varer.

4. Bundesfinanzhof spørger ved det tredje spørgsmål, om den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a), andet punktum også gælder, hvis det ved fremdybdelsen af flere dele af endnu ikke samlede varer er uklart, hvilke dele der skal samles med hvilke til en bestemt færdig vare. Det præciseres i forelæggelseskendelsens grunde, at de forskellige indførte dele i det foreliggende tilfælde kan samles til kuglepenne, der adskiller sig efter udseende og anvendelsesformål, da det ved hvert parti hætter og skafter har drejet sig om forskellige modeller, og da patronerne har haft forskellig farve og stregstyrke. Da de enkelte dele kunne kombineres indbyrdes på forskellig måde, kunne de enkelte kuglepenne på tidspunktet for indførselen endnu ikke

identificeres individuelt, thi alle delene var som anført adskilt.

Kan det i en sådan situation anføres, at varerne i den tilstand, i hvilken de befandt sig ved indførselen, udviser de væsentlige karakteristika ved en komplet eller færdig vare i den i den nævnte almindelige tariferingsbestemmelse forudsatte betydning?

Jeg mener, at det afgørende er, at enhver enkel del af en kuglepen kan erstattes med en hvilken som helst anden del af samme varetype med henblik på samlingen. Det er med andre ord afgørende, at enhver kombination af de tre pågældende dele (skafter, patroner, hætter) altid udgør en kuglepen, dvs. en vare henhørende under position 98.03 A.

Jeg mener, når henses til denne omstændighed, at det for at opfylde den i den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) nævnte betingelse er tilstrækkeligt, at der på tidspunktet for indførselen foreligger alle delene til hver enkelt kuglepen, således at deres samling fører til en komplet og færdig vare. Også selv om disse dele kan kombineres forskelligt, tjener de tilsammen til at sikre samlingen af det forudsete antal færdige varer. Da det drejer sig om varer, der er bestemt efter art og funktion, kan de i overensstemmelse med ovennævnte tariferingsbestemmelse nr. 2a) tariferes under den for dem egnede position som dele til ikke samlede varer.

Det er åbenbart, at det overskydende antal dele, for hvilke der ikke inden for samme vareparti findes de supplerende andre dele, der er nødvendige for en færdig vare, skal tariferes under positionen vedrørende dele til den pågældende vare.

5. Af de anførte grunde foreslår jeg endeligt, at de præjudicielle spørgsmål, som Bundesfinanzhof har forelagt ved kendelse af 13. juni 1978, besvares således:

1. Den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2, andet punktum vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif finder også anvendelse, når den fælles toldtarif indeholder en særlig position for dele til en vare.

2. Den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) andet punktum omfatter foruden adskilte varer også endnu ikke samlede varer.

3. Ved tariferingen af varer, som kan erstattes med andre varer af samme art, finder den almindelige tariferingsbestemmelse nr. 2a) andet punktum også anvendelse, når det ved fremstillingen af varerne ikke kan angives, hvilke dele der skal samles med hvilke til en færdig vare.